

faa vilde jeg dog ogsaa her bringe det i Erindring.

Ordføreren: At Enker under den omhandlede Forudsætning skulde have det samme Krav, kan jeg ikke indsee, naar man gaar ud fra den Anskuelse, der ligger til Grund for hele Loven, og som medfører, at Staten erklænder en Forpligtelse til, forsaavidt Vedkommendes Erhvervsøvrne er formindsket ved den under Krigen lidte Skade, at oprette det Tab, der i den Henseende er paaført dem, der lide saadant Tab. Men det er dem, der befinde sig i Forholdet paa den Tid, da Tabet lides; det er altsaa Invaliden og hans Hustru og hans Børn, forsaavidt vedkommer et Hgteskab, han paa den Tid var i, men derimod ikke dem, der senere træde i en saadan Forbindelse med ham. Reiser man Spørgsmaalet fra Billighedens Standpunkt, saa vil jeg aldeles ikke nægte, at der kan siges Noget for den Anskuelse, der ligger til Grund for Endringsforslaget. Men, har man for Die Invaliderne fra den sidste Krig, saa troer jeg virkelig, at Endringsforslaget ikke er skiftet til at vinde Bifald, og jeg seer ikke, at man kan gaar nogen anden end en af de to Veie, enten den, som den foregaaende høitærede Taler antydede at være fulgt 1802, nemlig at man uden al Tidsgrændse indrømmede Enkernes Rettighed, eller ogsaa at sætte en Tidsgrændse, at regnes fra Lovens Publication, nemlig saaledes, at, forsaavidt Hgteskabet blev indgaaet inden denne Tids Forløb, saa skulde det medføre Berettigelse, men i modsat Fald derimod ikke. Det Sidste vilde dog være noget Synderligt. Jeg tvivler om, at der skulde være Tilfælde, hvor nogen Enke efter en Dvæstet fra den tidligere Krig skulde lide Tab ved Bestemmelserne i nærværende Lov. Det var var ikke Stort, hvad der var tilstaaet de afdøde Pensionisters Enker. Der var tilstaaet de Faldnes Enker Betydeligt; men de afdøde Pensionisters Enker var der hidtil ifølge Motiverne Pag. 75 kun tilstaaet i det Høieste 30 Rbd., efter Regulativet af 1846. Forsaavidt nu Vedkommende have været tilstaaet en saadan Forsørgelse, er det en Selyfølgelse, at nærværende Lov ikke kan have nogen Indflydelse derpaa, og det er neppe troligt, at der skulde møde saa særegne Forhold, at de kunde bevirke

en Forurettelse med Hensyn til Personer, der hidrøre fra disse ældre Krigsforhold. Skulde det dog blive Tilfældet, saa vilde der ialtsald ad extraordinaire Veie kunne træffes Foranstaltninger; men jeg kan ikke nægte, at jeg maa vedblive ved, hvad jeg tidligere har udtalt, at altfor mange Undtagelser og Reservationer forekomme mig og have forekommet Udvalget betænkelige i en Lov af den nærværende Bestaafenhed, der stræber efter Genhed.

Orsted: Jeg skal blot bemærke, at jeg dog finder det meget utilfredsstillende, at de, som have en bestemt, velbegrundet Ret, skulle, fordi man benytter de Midler, hvoraf denne Ret skulde fyldestgøres, til andet Brug, derfor tabe den. Tilfældene ville vistnok være sjældne, og den Understøttelse, som i det omhandlede Tilfælde kunde givnes Enkerne, vilde være ubetydelig. Men desto mindre Interesse kan jo Staten have i at tilsidefatte det engang givne Tilfald.

Krigsministeren: Jeg skal for Militæretatens Vedkommende acquiescere ved de mindre væsentlige Forandringer, som Comitteen har foreslaaet til de foreliggende Paragrapher. Der er kun eet Punkt, nemlig det allerede Udvalgs sidste Forslag til § 20, som jeg skal tillade mig at henlede Forsamlingens og navnlig Comitteens Opmærksomhed paa. Det hedder der, „at Enker efter Officerer af Reserven og Forstærkningen, som i Krigen ere qvæstede eller faldne, have, forsaavidt de ere trængende dertil, Afgang til en Forsørgelse af indtil 100 Rbd. aarlig“. Det allerede Landsting har viist sig saa generøst mod Reservofficererne i Almindelighed, at jeg vil tillade mig at bede, om ikke denne Bestemmelse kunde stilles noget mere almindelig, og, eftersom det for Officerernes eget Vedkommende er vedtaget, at de skulle behandles omtrent eens med Officererne af Linien, om da ikke det Samme maatte skee ogsaa for deres Enker. Spørgsmaalet har for Diebliffet ikke nogen synderlig praktisk Betydning. Der er fortiden ikke andre Officerer i Reserven end Second- og Premierlieutenanter, og Enkerne efter Premierlieutenanterne ville, efter de for andre Officerer gjældende Bestemmelser, ikke have Krav paa større Pension end omtrent 100 Rbd. aarligt; fortiden existerer der ingen